

Стефанъ Варджа

Младежко добруджанско списание

Год. I.

20 януари 1928 г.

Редактира комитетъ

Брой 3.

АБОНАМЕНТЪ: За година 60 лв.

БРЪЯ 3 ЛВ.

АДРЕСЪ: Ул. Русенска № 23.

Колонизацията на Добруджа

Неотдавна изнесохме факти за колонизацията на южна Добруджа. Въ два броя подъ редъ Кюстендженския в. „Добруджа жуна“ печата нови интересни данни по колонизирането на Кадрилатера.

Въ една малка статия, озаглавена „На пролѣтъ ще се образуватъ въ Добруджа нови села“, кюстендженския ни събратъ съобщава, че колонизацията продължава усилено и системно, че М-вото на благоустройството взело необходимитѣ мѣрки за оземляването на 1500 цинцари въ Калиакренския окрѣгъ и 600 въ Доростолския. Земята имъ била раздадена вече, обработването ѝ започнало. Щѣли да се образуватъ нови села. Наредено било земледѣлскитѣ камари въ горепоменатитѣ окрѣжи да подпомогнатъ колониститѣ съ ефтинъ кредитъ.

Съ друга статия, въ броя си отъ 27 декември м. г., сжщия в-къ пише, че споредъ единъ докладъ на М-вото на земледѣлието щѣли да бждатъ изпратени въ Добруджа колонисти и отъ областъта „Олтения“, които щѣли да разпредѣлятъ така: 415 семейства въ Калиакренския окрѣгъ и 370 въ Доростолския. Щѣли да имъ бждатъ дадени по 10 хек. земя и по 230 кв. м. за обзавеждане (кжща и др.)

До пролѣтъта, споредъ „Добруджа жуна“, въ Кадрилатера щѣли да бждатъ настанени всичко 3500 семейства въ Калиакренския и 2000 въ Доростолския окрѣжи. До сега били колонизирани въ южна Добруджа всичко около 7000 цинцарски и др. семейства. Наредено било да бждатъ настанени всичко 15000, въ единъ срокъ отъ 1 година.

ЦИНЦАРСКАТА НАПАСТЪ

Българщината е въ опасностъ. Противъ цинцарскитѣ шайни трѣбва да се опълчимъ всички

Негодованиято срещу тѣхъ е повсемѣстно. Въ тѣхно лице българщината вижда въплотена държавническата идея на Ромжния — желанието ѝ да обезбългари Добруджа, стремежътъ на найшовинистично настроенитѣ ромжнски срѣди да асимилиратъ и прогонятъ добруджанскитѣ българии.

И въ поробена Добруджа, и въ свободна България цинцаритѣ колонисти и тѣхвата шайкаджийска организация се сочатъ съ прѣстъ, съ ненавистъ и съ омерзение.

Цинцарското и олтенско зло

днесъ е най-злия отъ многото тревожни и кървави кошмари на обезправена и унижена Добруджа. Като наемни лица на олигархическа и чокойска Ромжния, нежеланитѣ гости въ нашето нещастно отечество — това не трѣбва да забравяме — укрепяватъ разколебания и слабъ до сега фронтъ на ромжнизма срещу българщината.

Нищо не позволено нѣма за тѣхъ. Подобно далиитѣ и бейветѣ, съ маяталитета на башибозуци тѣ сж съвременнитѣ лерибей въ Добруджа, макаръ още голтаци. Тѣ много добре знаятъ:

защо живѣятъ и какво трѣбва да вършатъ въ „ромжнска“ Калифорния. За това не се спиратъ предъ нищо — обиратъ, плячкосватъ. Тѣ сж и кадии и блюстители на законитѣ, и ... мародери. Тѣ сж господари на положението: — некороновани рицари, за които правдата и добродетельта сж фалшиви монети.

Ромжнското правителство (вечки ромжнски правителства!) и пресата му лукаво се преструватъ на намусенъ отъ жестокоститѣ и дейността на „Акц. Ромжнска“, сжщевременно, обаче, тѣ я насѣкватъ, мълчаливо удобря-

Изъ цикъла „Добруджа“

Пъсенъ

*Сънища ли твои станахме,
вечерна ли твоя пъсенъ —
ехъ, широки, бѣли пѣтища,
божий святъ ни стана тѣсенъ.*

*Разпилѣхме и сърцата си
като птици заквѣснѣли
надъ нивята ти пожънати,
надъ стърнища обiorнѣли.*

*Като тия сухи бурени,
дето вѣтѣра и вѣе
и имъ пѣе пъсенъ есенна, —
като люлка и люлѣе!*

*Нашата ли люлка майчина,
наша ли рожденна стрѣха,
дето се предитѣ сведоха
и инѣздата опустѣха!*

Дора Габе

ватъ злодеянията ѝ, щедро плащатъ за подвизитѣ, които цинцаритѣ вършатъ.

Въ тѣхно лице Ромъния вижда гаранцията за своята сигурностъ въ Добруджа отъ евентуалнитѣ капризи на сѣдбата.

Що се отнася до цинцарскитѣ провокации, тѣ сѣ винаги добре дошли за властѣта. Благодарение на тѣхъ, ромънската полицейщина кове и все повече заякчава веригитѣ на добруджанскитѣ българи.

Единъ примѣръ

Нападенията на Добричската и Силистренската печатници (една щастлива провокация на цинцарщината!) даде „морално“ и „законно“ право на властѣта да арестува и малтретира маса добруджанци, да уреди хайка за неслужилитѣ въ армията, да усили цензурата, да укрепи цинцаритѣ, като затвърди средъ мѣстното население убеждението, че тѣ сѣ белѣзанитѣ осмирители и единствени правовѣрни агенти на ромънизма.

Цинцаритѣ и олтенцитѣ, обаче, сѣ много по-опасни за българи-

тѣ въ Добруджа като деятелни и ревностни проводници на ромънизма. За голѣмо наше нещастие, тѣ сѣ най-удобнитѣ и най-сигурнитѣ агитатори на асимилаторската антибългарска политика. Не защото сѣ умни. Тѣхната грабителска и хищническа природа — ето гаранцията за дѣеспособността имъ.

Въ селата цинцаритѣ сѣ истинска проказа, въ градоветѣ — тепърва създаващо се зло. Отвсѣкъде тѣ сѣ гледани като тирани и като злодеи.

Съвсемъ не случайно цинцаритѣ се сочатъ за най-ревностни пипала на ромънската лържавностъ. По този случай „Добруджа ноуа“ (Добричъ) писа: „Колониститѣ въ Добруджа сѣ изпратени да изпълняватъ висши национални идеали“. „Универсулъ“ бѣ прѣмъ до цинизъмъ: „Тѣхната единствена задача е да отстояватъ великото дѣло на националната самозащита“. Н. Бацаря отъ „Диминяца“ отиде още по-далече като възхваля жестокитѣ на сънародницитѣ си, за да посочи следъ това на българ-

щината своя юрукъ — ромънския джандарски бутушъ.

Цинцарската опасностъ, обаче, не би била така осезателна и съ толкова чувствителни послѣдствия за добруджанскитѣ българи, ако ромънската властъ не бѣ оземлила и не подпомагаше цинцаритѣ и олтенцитѣ съ ефтинъ кредитъ, съоръжения и др.

Стара истина е:

Силенъ е въ живота, който икономически е силенъ. Обедняването на добруджанскитѣ българи — единъ много печаленъ фактъ! — е първото тържество на ромънската денационализаторска политика. Материалното окрепване и економическото заздравяване на цинцарщината ще бѣже най-решителния ударъ за Добруджа. Послѣдствията — прогонването на добруджанскитѣ българи отъ любимото ни отечество, обезбългаряването на Добруджа.

Горчива действителностъ!

Противъ цинцарското и олтенско зло трѣбва да се реагира. Още повече днесъ, защото провокациитѣ и мизеритѣ на „Акц. Ромънияска“ изъ день въ день усилятъ своята агресивностъ. Неотдавна „Сантинела ромъна“ писа, че цинцарщината тепърва възнамѣрява да си разчита смѣткитѣ съ добруджанскитѣ българи.

РУСЕ. — По случай Христовитѣ празници д-во „Добруджа“ уреди отлична коледна елка за добруджанскитѣ деца. Салонътъ се оказа тѣсенъ да побере множеството деца, които средъ пѣсни и веселение прекараха до късно около елхата. Дѣдо Коледа дари почти всички съ играчки и подарѣци.

Следъ топлиѣ думи на г. Ив. Димитровъ за дѣлото на Христа, за страждущитѣ и за добруджанчетата въ поробената ни татковина, на които Коледа отдавна не се е усмихвалъ, последваха номерата на децата — декламации, пѣсни и др., които извикаха сълзи на умиление въ очитѣ на всички присѣтстващи.

Вечерята бѣ уредена отлична вечеринка, която даде добъръ приходъ. Бѣше посетена масово.

Нашата позиция

Влашка откровеност

Въ Брашовъ проф. Йорга е държал интересен конферансъ. За малцинствата и тѣхнитѣ права казалъ:

„Националността е една реалност, националното чувство — единъ неупоримъ фактъ, националното съзнание — една висша добродетель.

Вамъ никой не ще оспори тия три положения. Това което се иска отъ васъ, па и отъ всички малцинства въ свѣта е: да бъдете лоялни спрѣмо държавата, въ която живѣете, изпълнителни спрѣмо законитѣ и искренни къмъ всичкитѣ си права и задължения, произхождащи отъ положението ви, като нейни гриждани.

Действително въ миналото се направиха грѣшки. Но кой е виноватъ заради тѣхъ? Вие ли?

Това е най-голѣмото безумие, което не вѣрвамъ да поддържа нѣкой съзнателенъ мой съотечественикъ!“

Ние сме склони да допуснимъ, че проф. Йорга искрено се застъпва за малцинствата. Но неговитѣ думи, при страшната картина на денационализацията и политическото мракобѣсие, на които сж жертва не само добруджанскитѣ българи, но и други малцинства, особено следъ хунскитѣ изстѣпления въ унгарскитѣ покрайнини и инквизиторскитѣ злодеяния въ Добруджа — звучатъ нѣкакъ фалшиво, гузно, като самооплюване на една съвестъ, откровеността на която стига до цинизъмъ и мародерство.

Морала имъ

Самозванцитѣ около в. „Добруджанско знаме“ ни обвиниха въ липса на патриотизма. Казаха дори, че сме правѣли доноси и пр.

Нашиятъ отговоръ тѣ оставиха безъ послѣствие. И това, разбира се, е политика. Не напразно казва Ив. С. Тургеневъ: „Ако си подлецъ, обвинявай другитѣ, че сж подлеци, за да ги лишишъ отъ аргументи противъ себе си“.

Но ето, че тѣ си разкриха маскитѣ. Въ последния брой на провокаторското „Добруджанско знаме“ тѣ доносничатъ вече предъ ромжнската властъ, че „добруджански елементи, склони къмъ четническа

дейностъ“, възнамѣрявали възобновяването ѝ.

Това тенденциозно съобщение ромжнскитѣ в-ци ще го препечататъ съ удоволствие. Може и да хоноруютъ редакторитѣ му, както болшевикитѣ имъ плащатъ за разколническата дейностъ, която прикрито вършатъ средъ емиграцията съ завидно усърдие.

Подкупницитѣ и наемнитѣ орждия отъ разнитѣ сортове иматъ всѣкога една и сжца душа: лжжатъ, защото друго призвание нѣматъ, мародерстватъ, защото получаватъ за това пари, предателстватъ, защото: какво друго биха могли да правятъ, следъ като сж плюли на съвестта си, и сж се дали подъ наемъ?

На Шипка спокойно

Българскитѣ вестници ладоха шипрока гласностъ на изявленията, които м-ръ Титулеску направи за... ликвидиране на въпроса съ собствеността на българскитѣ поданици. Както винаги, слѣпи за истината, съ детска наивностъ, тѣ подчертаха фразитѣ, въ които м-ръ Т. говорѣше за затвърдяването на ромжно-българското приятелство.

Но дойде редъ на ромжнската преса. Тя писа, че виновни за изникналитѣ „недоразумения“ между България и Ромжния, протакането на преговоритѣ за уреждане въпроса съ собствеността и пр. — били България и българската преса.

Отъ ромжнска страна се изтъкна още, че 320 мил. лей, които България трѣбвало да плати, като обезщетение за секвестриранитѣ имоти на своитѣ поданици, били... много малко, че Ромжния, вдѣхновявана отъ най-добри чувства, се съгласила на тази сума и пр.

Всичко това намѣри отгласъ въ българската преса. Свещено невестество! Има за голѣмо съжаление още хора по земното кълбо, които не искатъ да разбератъ простата вѣковна истина:

Когато единъ народъ загуби своя

Едно писмо

Какво мислятъ въ низинитѣ?

Въ редакцията ни се получиха много писма отъ разни краища на България. Въ едни се възхвалява подетото отъ насъ дѣло, въ друга се подканяме за разни работи и т. н.

Ние, обаче, ще се спремъ днесъ само на едно писмо, писано отъ група добруджанци. Подписано е така: либералъ, демократъ, комунистъ, радикалъ, социалистъ.

Само този фактъ е достатъченъ, за да се разбере съдържанието му. И ако ние въпреки това се спираме на него, правимъ това отъ преклонението, което всички дължимъ на попуканитѣ мазолети ржце.

На кратко: — Писмото, за което е дума, поставя два извънредно важни въпроси.

Добруджанци нѣма защо да се дѣлятъ въ своята собствена сръда на дѣсни и лѣви, на благонадеждни и предатели. Но при условие — се казва въ края на писмото — ако всички искрено и честно се въдушляваме отъ идеала на поробена Добруджа.

И понеже има подкупници и наемници на чужди интереси и въ нашето движение, авторитѣ на писмото заключаватъ:

Нима нѣма начинъ добруджанската емиграция да се почувства като нѣщо цѣло, съ своя национална душа? Отговаря се: Има!

Но трѣбва да се закачи партизанството на гвоздеа. Трѣбва честна душа, открито сърце и искрена служба въ храма на добруджанската емиграция.

На фарисейтѣ време е да се даде заслуженото. Христосъ ги изгони отъ храма Господенъ съ бичъ въ ржка. И ние не трѣбва да прощаваме на враговетѣ си, особено когато тѣ сж едновременно и фарисей и предатели.

Така мислятъ въ низинитѣ.

авторитетъ, похищава достойнството си, самопогубва се.

Ромжнитѣ днесъ сж любезни. Защото съ усмивкитѣ и съ благоклонността, която ни манифестиратъ, искатъ да отвлечатъ вниманието ни отъ пролѣтата добруджанска кръвъ. Има за голѣмо съжаление въ България още хора, които не могатъ да разбератъ това.

**Разпространявайте и четете
„Стефанъ Караджа“**

Добруджански архивъ

Народни пѣсни

НЪКОГА

Стоянь конь седлае,
майка му го пита:
къде, къде, сино,
къде конь седлаешъ,
че къде ще идешъ.
Стоянь отговаря:
щейда, щейда, мале,
въ гора буковина,
да отсека мале
люлки полюлѣйки,
да се залюлѣятъ
Петъръ и Кръстина.

Б. Р. Пѣсенъта е хорова. Пѣе се изъ цѣла Добруджа. Слушана е отъ Иванъ Калевъ, родомъ отъ Добричъ, сега бѣжанецъ.

Д Н Е С Ъ

Какъвъ е споменъ станало
въвъ Добричъ града голѣма,
катъ си ромжнци бѣгаха,
бѣгаха и пакъ връщаха.

Барабанъ тежко удари,
всѣкой свободенъ да върви,
дюкяни да си отворя,
дюкяни, сарафчийници.
Но било всичко измама —
пуститѣ му ромжнци,
когото въ пѣтя срещаха,
назадъ му рже вързваха
и го въ гарата водѣха.

Тамъ сж ги холамъ събрали
доръ седемдесетъ българи,
доръ седемдесетъ и деветъ
съсъ Савката деветдесетъ.

Всички ги холамъ избиха,
най-напредъ холамъ убиха
Сжби ми, Сжби Игнатовъ,

Сжби си палто късаше,
ранитѣ да си запуши.

Подиръ него сж убили
Иванъ, Манолчо, двамата,
двамата, двамата братя.
Манолчо Иванъ думаше:
Байно ле, бате Иване,
не е ли язъкъ за тебе,
че ти се бате ожени,
ожени съсъ две дечица.
Кой ще ти гледа децата,
децата още жената?

Подиръ него сж убили
Савката пехливанина.
Савка се викомъ провикна:
Проклета да си майчице,
дето ме мене не пусна
въвъ България да ида,
ромжнци да ме убиятъ.
Савката доръ три ми пѣти,
цървули стѣгалъ, пристягвалъ,
майка му все го спирала...

Туй Савката шомъ издума,
влашки го куршумъ прониза
въ лѣвата страна, въ сърцето.

Вѣчна имъ память кажете
на тѣзи хора невини: —
тѣ сж безъ вина избити
отъ ромжнскитѣ джандарми.

Б. Р. Събитието, което се възпѣва въ Савковата пѣсенъ е исторически фактъ — при отстѣпленieto си въ 1916 г. ромжнскитѣ войски убиха въ единъ кантонъ на Добричката гара около 60 добруджанци. Савката бѣ една легендарна личностъ въ Добруджа. За него много ласкаво се отзовава А. Страшимировъ въ своитѣ „Червени страници“. Пѣсенъта е слушана отъ Гаврилъ Георгиевъ, бѣжанецъ отъ Добричъ. Пѣе се въ добришко и бълчишко.

Добруджанскиятъ домъ

Конкурсътъ за идейнитѣ скици на Дома се привърши. Назначена е комисия, която ще удобри представенитѣ до сега проекти. Това лѣто постройката му вѣроятно ще започне, съ надежда, че въ най-скоро време ще бжде завършена.

Мѣстото, върху което ще бжде построенъ Дома, е 350—400 кв. м. (въ зависимостъ отъ проекта, който ще бжде удобренъ).

Представени сж до сега 4 проекта на архитектитѣ: Момовъ (София), Франгя, Беневъ и Иордановъ. До-

мътъ ще има 4 етажa, съ красивъ изгледъ, статуи и отлично разположение вътре. Предвиждатъ се: 3—4 дюкяна, салонъ съ всички приспособления отъ 250—350 мѣста, сцена и др., стаи за канцеларии (3—5), пансионъ за 60—70 деца, трапезария, спални (12—14), баня и др. приспособления.

Добруджанскиятъ домъ обещава да бжде едно великолепно здание. За доизграждането му е издействуванъ безплатенъ строителенъ материалъ (една голѣма частъ). Ще се уреди за целта и лотария на стойностъ 700 хил. лв., концерти и пр.

Отворени писма

БЕЗЪ ЗАГЛАВИЕ

Въ Добруджа българитѣ се пребиватъ отъ бой. Една престѣпна ржка дирижира изстѣпленията срещу добруджанци. Една престѣпна ржка дръзко посѣга да изкорени българщината отъ тази златна българска земя.

Старо село, Алфатаръ, Айдемиръ, а сега Падурене и Гаргалкъ сж черни страници, върху които мерзката агитация на „Акциуня Ромжняска“ написа кървавитѣ си подвизи.

Борбата за обезбългаряването на Добруджа не е почнала отъ вчера. Тя се води отъ години и ще продължава да взема своитѣ кървави жертви.

Защото нашиятъ министъръ на външнитѣ работи се бои да застѣпи мазолътъ на съседитѣ ни. Защото вдигането на гласъ за запазване и зачитане правата на малцинствата за него е една рискована и нетактична за момента работа. Защото нашата външна политика все още се движи по линията на най-слабото съпротивление, разчитайки на великодушieto и опомнянето у ония, които днесъ държатъ ключътъ на свѣтовнитѣ и народни сждби.

А времето си минава, и великодушieto и опомнянето си оставатъ въ кржгътъ на доброто пожелание.

Защото онзи, който веднажъ е разтворилъ една рана, не ще се трогне отъ бликналата кръвъ, ако наранения не нададе викъ за пощада и за милостъ...

Искамъ да кажа: — Не бива да оставяме работитѣ до тамъ, че да се стигне до отчаянието. А отъ него никога нищо свѣсно и нищо добро не е излизало.

Пикадоръ

ВАРНА. — На бждни вечеръ въ града коледуваха два хора, които събраха значителни суми. Изпълнението на коледарскитѣ пѣсни бѣ неочаквано хубаво.

По обѣдъ на Коледа въ Добруджанския кварталъ имаше народно хоро съ гайда и кавалъ. Присѣства цѣлия кварталъ. Много отъ присѣстващитѣ, както и коледаритѣ, бѣха облечени въ добруджански народни дрехи.

Вечерътъ, въ салонъ „XX вѣкъ“, младежкото д-во изнесе отлична вечеринка съ коледна елха, посѣтена масово отъ емиграцията въ града.

Новини отъ Добруджа

Специални кореспонденции и писма

За единъ дерибей

Въ Добруджа има секвестъръ върху собствеността на българскитѣ поданици. За озаконяването му, ромжнската камара гласува специаленъ законъ за собствеността. Но какво значи законътъ за силния на деня? Изключителнитѣ закони се създаватъ само противъ българитѣ!

Възползванъ отъ положението си като командиръ на 40 добричски пехотенъ полкъ, подполк. Страталсъ (само той да бѣше!) е заграбилъ дворното мѣсто на българския поданикъ Ал. Василевъ и, безъ да пита когото и да било, си построилъ въ него триетажна къща на една площъ отъ 375 кв. м.

За всичко това високо поставения подполковникъ своевременно е билъ упрекуванъ отъ добричския префектъ Увещаванъ билъ да не върши беззаконие и отъ граждани. Нищо не помогнало. Къщата на Страталсъ е построена вече.

Ромжнскитѣ власти, схващайки деликатното положение, въ което ги поставя силния на деня дерибей и всичкитѣ послѣдствия отъ това скандално обсебване и застрояване върху секвестрирания имотъ на г. Ал. Василевъ — идватъ въ Варна, и въ ромжнското консулство билъ виканъ ступанинътъ на присвоения имотъ, за да го придумватъ да „продаде“ мѣстото си.

Нова мизерия: името и честта на високо поставения крадецъ и дерибей трѣбва да се запази! И при това: още една провокация — за застроеното мѣсто на Ал. Василевъ му били предлагани нѣкакви си 5 лей на кв. м., когато то струва до 600—700 лей на кв. м.

Скандалътъ е на лице. Ще чакаме да видимъ какво ще бжде направено за неговото ликвидиране, както това налагатъ законитѣ и елементарното приличие.

Самопризнания

Доростолскиятъ окръженъ управителъ Фъркъшану е издалъ следната заповѣдь:

„Никаква каруца или добитъкъ не могатъ да бждатъ насилствено искарани отъ двора на хората, за каквито и да бжде слугувания. Нито единъ жителъ не ще бжде при-

нуждаванъ къмъ каквито и да било безправни работи, подъ каквато и да било форма и характеръ. Тѣзи, които сж свикнали да си оратъ, сѣят и жънатъ нивитѣ съ насилствена помощъ отъ селското население, когато въ сжщото време се излежаватъ по кафенетата и кръчмитѣ, трѣбва да разбератъ, че това злоупотребуване съ чуждитѣ свободи нѣма да се допуска за напредъ“.

Горната заповѣдь е позната ромжнска маневра. въ желанието си да се хареса, властта отива до самооплюване, за да стегне утре клецитѣ на своята инквизиторска система и продължи съ още по-голяма жестокостъ пъкленото си дѣло.

Думитѣ на Фъркъшану нѣма да стоплятъ никого. Защото сж неискрени. Но тѣ сж важни: въ тѣхъ се оглежда кръвожадниятъ образъ на една престъпна властъ.

Изчезналъ

Селянинътъ Еню Стойковъ отъ с. Кууджукъ на 1 августъ 1927 г. условилъ детето си Стоянъ, 15 годишенъ, за прислужникъ въ кръчмата на В. Д. Ионеску отъ с. Касимъ.

Презъ м. декември с. г. бащата отива да нагледа детето си. Оказало се, обаче, че изчезнало. Било много немирно. Говорѣло „врили некипели“. Стопанинътъ на кръчмата не можалъ да намѣри думи да се оплаче отъ него.

Отчаянъ, бащата се оплакалъ на шефа. Но вмѣсто да го улесни, той го билъ. После му казалъ: да не плещи много, защото... Съ болка бащата го молѣлъ. Нищо не помогнало.

Отишелъ нещастния баща въ града да се оплаче на прокурора. Но тукъ се изсмѣли въ насълзени тѣ му очи. Единъ отъ чиновницитѣ въ сжда го потупалъ по рамото съ думитѣ: „Недей много рови, защото и ти ще отидешъ при сина си, хе тамъ, горе, при свети Петъръ“....

„Кармазинела“

На 16 т. м. театралната секция при българското общество, въ Добричъ, подъ ръководството на учителя по музика И. Душекъ, се готви да представи оперетата „Кармазинела“.

Неотдавна, отъ името на бъл-

гарскитѣ общества въ Силистра и въ Добричъ, бѣха представени съ голѣмъ успѣхъ: „Свадбата на Кречински“ и „Покръстената еврейка“.

Наскоро театралната трупа на Добричкото общество ще представи „Нашитѣ деца“ отъ Л. Байронъ.

Беднотията расте

Наредъ съ засилващия се денационализаторски курсъ въ Добруджа, обедняването на широкитѣ народни маси все повече ги прави податливи за ромжнизирание. Действителността е горчива. Но нѣма защо да я премълчаваме. Положението на селячеството въ Добруджа почва да става извънредно тежко.

Съ законътъ за организацията на Нова Добруджа се иззе по една трета отъ земитѣ на всички селяни, ромжнски поданици. Като се пресмѣтнатъ разносцитѣ, които всѣки селянинъ е направилъ за спасяването на имота си, следва да бжде спадната още една трета отъ земята му.

Обедняването въ Добруджа е станало непоносимо, особено за селянитѣ, които, било по неподдаване на декларации, било по причина, че документитѣ имъ за собствеността сж изгубени, днесъ сж останали безъ парче земя.

Като се прибави къмъ всичко това, че най-ефтино ценения трудъ е селския, че най-низки сж ценитѣ на селскитѣ продукти — картината на добруджанското село се окръглява. Тя е страшна.

А безбожнитѣ лихви, които въ нещастна Добруджа се движатъ вече отъ 40 до 70 на сто?

Ако къмъ всичко изложено до тукъ прибавимъ още: непоносимитѣ данъци и берии, разнитѣ извънредни безплатни услуги, осждителната система на рушветитѣ — положението на добруджанския селянинъ става непоносимо. Единъ истински адъ.

ШУМЕНЪ. — Дамскиятъ комитетъ, който нашата любима писателка г-жа Дора Габе неотдавна образува, по случай Рождество Христово уреди въ Военния клубъ отлична добруджанска вечерь. На многобройната публика се сервира чай. Имаше хора, танци, ржченица и пр.

До късно вечерта празненството мина при извънредно интимна обстановка и голѣма задушевеностъ.

Печ. „Войниковъ“ — Варна.

УНИНИЕ

Ний ржка за ржка ще вървимъ въвъ града на студения шумъ,
притаили въ сърцата си тежката ледена мъка на стария градъ,
а тревожно ще пѣе, ще свири надъ насъ пѣстроцветния сивъ маскарадъ
и ще ржси конфети и пепелъ по нашѣ кръстосани друми.

Като черъ димъ ще рѣми добруджанската вечеръ по нашѣ стѣпки,
като дрипи на скѣсани флагове, ще летятъ предъ очитѣ на прилепи —
ще се киска отчаено вѣтърътъ, ще ридаятъ тополитѣ болно,
а надъ насъ витлиемска звѣзда, кротъкъ миражъ въ застинала пустиня...

Сестро моя, чуй наблизо се смѣе въ безумна забрава латерната,
на живота отровна сънъ и зловещия черъ некрологъ, —
тамъ, въ танца, виното, димътъ и безкрайния фалшъ на витринитѣ,
пиянъ и забравенъ се гърчи въ смъртни конвулсии нашия Богъ.

Ив. х. Василевъ

Раздѣла

Вечерня когато прозвѣни,
ще запала кроткото кандило
и сърдечни слова ще мѣлва
шепнишкомъ и тихо, и унило.

Сетенъ часъ за раздѣла звѣни,
зная, ще заминешъ отъ насъ,
ще забравишъ любовъ, другари,
но помни: не ще забравя азъ!

Ганка Велева

Пѣсень

Слънце зайде задъ гора зелена,
низъ полето черенъ мракъ низпадна, —
нѣкой кѣсенъ друмникъ моренъ седна
покрай друма, седна и не стана.

Жеравитѣ гони ранна есенъ,
сбогомъ пролѣтъ, сбогомъ дни на радость,
колко тжна е сетнята пѣсень —
сетньо сбогомъ отъ златната младость

Н. Даровъ

ПОЛЕ

Широки, безкрайни сж твойтѣ простори
о родно поле!
Дълбоко небето, кога се разтвори —
на ангелъ криле.

Катъ свинкси безмѣлвни сж твойтѣ могили
по тучна снага:
тѣ тайнитѣ пазятъ на дни, що сж били
съ вѣрна тѣга.

Морето и Дунавъ тѣ братски обграждатъ
съ китни брѣгове
и твоята свята девственностъ спазватъ
отъ край вѣкове.

Съ прѣстѣта си корава, безмѣръ хлѣбородна,
ти нашъ си Едемъ!
И въ дни на незгоди, на тежка нерадостъ
пакъ тебе зовемъ.

Д. Паскалевъ

Сбъркали пусулата

Нещастното „Добруджанско знаме“, въ броя си отъ 15 т. м. плаче за единството на добруджанското движение. Ужъ хълца, а пѣкъ лукаво съветва (дано се намѣрятъ ахмаци!) да се изгонѣли отъ добруджанскитѣ дружжества... узорпаторитѣ и др.

Тукъ „Добруджанско знаме“ си подава рогата: забравя, че е надянало маска и пише: „Такива елементи винаги сж опасни за организациитѣ и сж бивали своевременно... отстранявани“.

Ние си вземаме сериозна бележка отъ тѣзи провокации. И питаме: Чий органъ е „младежкото“ Добруджанско знаме? Чии интереси брани и отстоява?

„Дочо е мъртавъ, се казва на друго мѣсто въ Знамето, но духътъ му е въ насъ“. „Дръжте ме, че ще заколя всички разколници“, иска да ни каже храбриятъ г. Д-ръ П. Вичевъ.

Е добре.

Дочо Михайловъ падна убитъ като измѣтникъ и като комунистъ. Ако неговия духъ въодушевява г. г. знаменосцитѣ — нѣмаме ли право да ги обвиняваме въ болшевизъмъ?

Общоизвестенъ фактъ е, че Д. Михайловъ бѣ човѣкъ на „Федерационъ балканикъ“ (Москва). Щомъ редакторитѣ на „Парцаливото знаме“ се вдъхновяватъ отъ него — не значи ли това, че и тѣ сж болшевики?

Нека отбележимъ, макаръ като куриозъ, и нотациитѣ, които г. докторътъ е благоволилъ да ни прочете по патриотизъмъ.

Не сме били родолюбци. Защо? Тайна. И тази хубава! Доживѣхме и това чудо: Патриоти като г. Д-ръ П. Вичевъ да ни учатъ на патриотизъмъ!

Б. Р. Горнитѣ стихотворения заемаме отъ 1—4 кн. на сп. „Поле“ (Добричъ). Авторитѣ имъ сж млади, даже много млади поети (още ученици!). Тѣ говорятъ достатъчно убедително, за да нѣма нужда да ги препорѣчваме.

Дѣлото на сп. „Стефанъ Караджа“ и емиграцията

Ние сме вече предъ 4 брой. Поласкани отъ добрия приемъ, който списанието ни намира, позволяваме си да благодаримъ на всички свои досегашни разпространители и сътрудници.

„Стефанъ Караджа“ трѣбва да стане едно истинско добруджанско списание — ехо на въпроситѣ и болкитѣ, които смушаватъ и терзаятъ добруджанската емиграция.

Идниятъ брой на списанието ни ще бѣде посвѣтенъ на добруджанския любимецъ, героичното дѣло и великата саможертва на който ни подтикнаха да го кръстимъ съ неговото име.

„Стефанъ Караджа“ се издава съ коравитѣ залаци на група младежи. Както нищо не възпрѣ безсмъртния ни патронъ — който, макаръ че бѣ победенъ и обѣсенъ, днесъ живѣе съ всеотдайната жертва на своето велико сърце — ние мислимъ, че въ негово име, окрилени отъ идеализма му, трѣбва да понасяме незгодитѣ и голѣмитѣ препятствия, за да можемъ да потвърдимъ смисъла на красивия и безсмъртенъ подвигъ, който направи отъ Караджага националенъ и добруджански герой.

Колкото и тяжести да ни струва сп. „Стефанъ Караджа“, ние ще го издаваме винаги на време и всѣки брой съ подобрения. Добруджанската емиграция ще остане да оцени достойно усилията ни.

Ние се ласкаемъ да вѣрваме, че тя ще ни подкрепи. За целта, отъ идния брой, откриваме „фондъ за издаването на сп. Стефанъ Караджа“.

Всичко отнасяще се до списанието да се адресира до П. Господиновъ, ул. „Русенска“ 23.

взето, следватъ пѣтя на асимилацията, турци и гърци — пѣтя на прогонването, а Ромжния затвори българскитѣ църкви и училища, като ги замѣсти съ ромжнски, за да застави българитѣ въ Добруджа да служатъ Богу на ромжнски езикъ, а малкитѣ българчета — да се учатъ тоже на ромжнски. Чрезъ тия две средства ромжнскитѣ управници се мѣчатъ да претопятъ добруджанския българинъ, да го оставятъ да забрави роденъ езикъ и родна култура и постепенно да изчезне въ вълнитѣ на широко разлѣлото се следъ войната ромжнско море.

Но, изглежда, че добруджанския българинъ, въпреки всички мъки и страдания, които понася, не се подава лесно на асимилация. Той намира въ себе си морални сили да пази майчиния си езикъ и да подчертае своята етническа принадлежност. Тогава Ромжния трѣгна по пѣтя на насилственното прогонване на добруджанскитѣ българи, съ задача да засели на мѣстото имъ ромжнски куцовласи, които тя сега изселява отъ грѣцка Македония.

За постигане на тая целъ въ Добруджа се създаде единъ невиданъ и невъзможенъ за ХХ вѣкъ законъ за регулиране поземленото население. Законътъ има за задача — чисто и просто — да предизвика една безправна експроприация на земитѣ на българското и турско население и да ги предаде на новитѣ колонисти. За да се улесни тая, противна на всѣкакво право и моралъ, политика, ромжнската власть не се спира и предъ никакви други средства: заплашвания, арести, изгезания, дори убийства надъ мирни граждани, за да ги застави да напустнатъ мило и драго въ Добруджа и да търсятъ спасение задъ границата.

Напоследъкъ въ южна Добруджа станаха събития, които показватъ, че нашитѣ северни съседи отиватъ твърде далечъ въ това отношение.

При тѣзи събития, които ставатъ съ българското население въ южна Добруджа, обществената съвестъ въ братска България не можеше да остане спокойна.

У насъ съзнанието, че трѣбва да живѣемъ въ миръ съ всички наши

Ромжния и България

Въ цѣла Европа добритѣ приятели на мира и на споразумението между народитѣ сж твърде много загрижени. Напоследъкъ ставатъ събития, които създаватъ сериозни опасения за запазването и за закрепването на единъ постояненъ миръ и приятелски отношения между съседнитѣ народи.

Но ако това изобщо може да се каже за европейскитѣ държави, то, съ много по-голѣмо право, може да се подчертае за балканскитѣ държави. Неправдитѣ, които създадоха мирнитѣ договори, продължаватъ да подържатъ едно съвсемъ несигурно положение на Балканския полуостровъ. Неправдитѣ, които се вър-

шатъ пѣкъ съ потиснатитѣ народности, въпреки яснитѣ и категорични повеления на договоритѣ за покровителствуване на народнитѣ малцинства, вливатъ само масло въ огъня, раздухватъ страститѣ до крайностъ, възбуждатъ страшни недоволства и готвятъ нови нещастия.

Нашитѣ съседи: и гърци и ромжни и сърби, напълно се схождатъ въ прокарването на една политика, която цели или да асимилира българското население по единъ насилственъ и провокаторски начинъ, или, ако това е невъзможно, да го изгони задъ границата и да настани свои елементи, на мѣстото на прокуденитѣ българи Сърбитѣ, общо

съседни е безспорно. България прави всеки ден върховни усилия и дава колосални жертви за постигане на тая цел. Остава и нашите съседи да отговорят същщата готовност и добро разположение на тия наши усилия и балканския миръ ще бъде запазенъ и осигуренъ. Но събития, като тия, които ставатъ напоследъкъ въ южна Добруджа, съвсемъ не сж отъ естество да запазятъ мира. Тъ трѣбва да престанатъ. Ако има виновни, нека се издирятъ и наказатъ, но никому не е позволено безъ сждъ, безъ присжда да отнема живота на мирните граждани.

Това трѣбва да се разбере добре задъ Дунава.

Г. П. Геновъ,
професоръ по международно право

Четете и разпространявайте
добруджанското младежко списание
„Стефанъ Караджа“

Частна Лечебница (Санаториумъ)

на

Д-ръ Д. Шишковъ

Хирургъ-Гинекологъ-Акушеръ

Срещу Общ. театръ и Град. градина. Телефонъ № 67

За лечение на всѣкакви болни на легло и амбулаторно

Болницата разполага съ модерни: операционна, за извършване на всѣкакви хирургически операции, амбулаторни, гинекологически, лаборатория за микроскопически изследвания, топли морски и всѣкакви бани съ душеве, тераси за слънчелечение. Инсталирани сж въ лечебницата: рентгеновъ апаратъ за преглеждане, рентгеновъ апаратъ за рентгено-лечение, кварцова лампа (планинско слънце), диатермия, електрически бани, арзонвалнизация, пантостатъ, за галванизация, фарадизация, галвано-каустика (прегаряния), освѣтление на естествените кухни и канали, вибраторни масажи и пр.

По желание на болни преглеждането и лѣчение може да става и отъ други лѣкари.

Сухиндолската Лозарска Кооперация „ГЪМЗЛ“

— Клонъ Варна —

съобщава на почитаемите си клиенти отъ Варна и околията, че премѣсти склада си отъ ул. „Бенковска“ на ул. „Царъ Борисъ“ (подъ Земледѣлската Банка), където винаги ще намѣрятъ чисти натурални вина и ракии **собствено произведение на конкурентни цени**

При склада отъ 1 януарий 1928 г. се открива пивница (бивша „Булуджа“) която ще продава кооперативните напитки на дребно на сжщи цени както другите магазини на кооперацията.

Специално за празниците кооперацията пуска въ продажба нова партида отлежали **бѣли и червени вина, гроздова и сливова ракии, виненъ конякъ, мастика, мента, вишновка, малиновка и Безалкоолно вино.**

ХРОНИКА

ПРИЯТНО ни е да съобщимъ, че нашиятъ добъръ приятелъ и членъ на Младежката група при д-во „Добруджа“ Злати Георгиевъ, се е сгодилъ за симпатичната г-ца Станка Д. Цинцарова отъ с. Яйла. Честито.

КООПЕРАЦИЯ „ГЪМЗА“ отъ 1 януари закрива магазина си на ул. „Бенковска“ № 25, като съобщава, че въ бъдаще нѣма нищо общо съ досегашния заведующъ на магазина Стойчо Г. Муховски.

Кои сж разколници?

Въ брой 7 на „Добруджанско знаме“, както обича тайфата около него да го има за органъ на Младежкия добруджански съюзъ, излиза съ нѣколко реда (защото като пише по малко може да скрие нищетата си) нарича младежитѣ около списанието ни разколници.

Каква мерзостъ!

Наистина, тия хора около този самозванъ младежки съюзъ сж безочливи.

Нека ни отговорятъ отъ „Добруджанско знаме“ кои разбиратъ за разколници?

Тия ли които сж оплутни и изключени отъ добруджанскитѣ конгреси, и които не се подчиняватъ на тѣхнитѣ решения, или тѣзи които ги бичуватъ?

Но това е обяснимо.

На патриотитѣ отъ Д. З. — патриотизмътъ не стига толкова близко да доносничатъ срещу своитѣ братя (както обичатъ да ни обвиняватъ), а малко по-далечко — до „Федерационъ балканикъ“ отъ Виена.

Ти го плюешъ, а той мисли — Божа росица. Др.

Едно мило тържество

Събрание въ с. Курукъой

На 20 т. м. оземленитѣ добруджански бежанци въ с. с. Курукъой и Ходежкъой основаха Добруджанско д-во съ седалище въ с. Курукъой. За случая бѣха делегирани отъ настоятелството на д-во „До-

бруджа“ Варна секретаря при същото и двама члеча на контролния съветъ. Въпрѣки лошото време, събранието, което стана въ мѣстното училище, бѣ посетено добре, даже и отъ мѣстнитѣ селяни.

Въ една кратка речъ, секретаря на Варненското д-во изложи тежкото положение на брата-робъ въ нашата родина и последнитѣ кървави издевателства на цинцарскитѣ шайки надъ беззащитния добруджански селянинъ. Изтъкна сжщо така целитѣ и задачитѣ на добруджанскитѣ д-ва и значението за добруджанецътъ отъ силни д-ва.

Секретарьтъ завърши речъта си като апелира къмъ всички добруджанци да не останатъ вънъ отъ редоветѣ на организацията.

Говориха и членоветѣ отъ контролния съветъ при д-вото, следъ което въ събранието остана само добруджанци, за да се занимаютъ съ въпроси отъ домашенъ характеръ.

За председател е избранъ Юрданъ Кирцовъ, секретаръ Гешо Милчевъ.

Ние пожелаваме на новоизбраното настоятелство ползотворна дейностъ. Нека тѣ крепятъ духа на всѣки добруджанецъ и го напжватъ по пжтя на Караджата.

Сухиндолската Лозарска Кооперация „ГЪМЗА“

— Клонъ Варна —

съобщава на почитаемитѣ си клиенти отъ Варна и околията, че премѣсти склада си отъ ул. „Бенковска“ на ул. „Царъ Борисъ“ (подъ Земледѣлската Банка), кждето винаги ще намѣрятъ чисти натурални вина и ракии **собствено производство на конкурентни цени**

При склада отъ 1 януарий 1928 г. се открива пивница (бивша „Булуджа“) която ще продава кооперативнитѣ напитки на дребно на сжщи цени както другитѣ магазини на кооперацията.

Специално за празниците кооперацията пуска въ продажба нова партида отлежали бѣли и червени вина, гроздова и сливова ракии, виненъ **конякъ, мастика, мента, вишновка, малиновка и Безалкоолно вино.**

При реномираната въ гр. Варна фабрика
на

Яни Г. Цукато & Д. Анемояневъ

Винаги голѣмъ изборъ съ цени най-износни безъ конкуренция

Конякъ виненъ. **Конякъ** медициналъ екстра. **Конякъ** медициналъ дубълъ екстра. **Мастика** дамска Хиоска екстра. **Вермутъ** първокачественъ отлежалъ.

Малага. **Ликьори** разни. **Ромъ,** **Амеръ,** **Абсентъ,** **Ментовка,** **Малиновка** и **Вишновка.**

Ракии: **Сливова** и **Джибровка.**

ВИНА натурални черни и бѣли. **Гроздовъ пелинъ.**

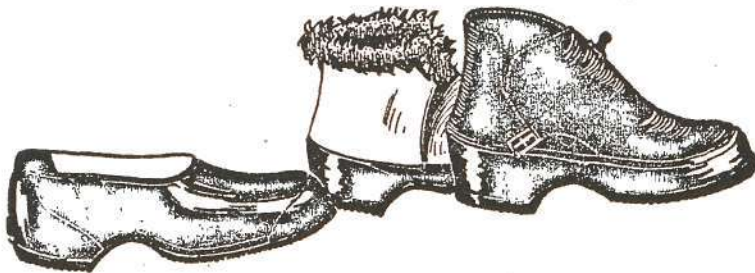
СПИРТЪ чистъ и денатуриранъ.

ОЦЕТЪ виненъ и фабриченъ.

Дамаджани, стѣкла различни, гжбени плочи и др.

Продажба на едро и дребно.

Пристигнаха ПРЪСНИ

първокачествени **галоши** и **шушони** — дамски, мъжки, момически и детски на **износни цени** при **магазинъ**

Царь Борисъ „**КАРМЕНЪ**“ Царь Борисъ

Също ще намерите и **ОБУЩА** специално за **ГАЛОШИ** отъ сукно.

Разни обувки отъ най-модерни фасони и десени.

ПРИЕМАТЪ СЕ ПОРЖЧКИ.

Тракторъ „ФОРДЗОНЪ“

Тракторъ „ФОРДЗОНЪ“